

af den Slags, erstattede Skaden. Men kan man erstatte den Slags Skade efter de almindelige Regler, ser jeg virkelig ikke, hvad man skal bruge de 3,000 Kr. til. Da forekomme de mig at være endnu mere overflødige end før. Nej, Sagen er den, at man ved Hjælp af disse 3,000 Kr. kan give Folk, som bo i Nærheden af Garnisonsbyer og have Jord der, en Godtgørelse for mere eller mindre indbildte Forstyrrelser og Ulemper. Jeg tror rigtig nok, at man har Lov til at sige, at de Bodsejere, som bo i Nærheden af Garnisonsbyer, ville, hvis de bære sig en Smule fornuftig ad, kunne have saa store Fordele deraf, at der ikke er nogen som helst Grund til at give dem yderligere Fordele, ved at fordele 3,000 Kr. imellem dem. Hvis min Jord laa lige op af en stor Garnisonsby, skulde jeg ganske vist forstaa at benytte mig af det til at gøre mig Nytte deraf, og jeg er vis paa, at det gøre ogsaa de paagældende, som lide de saakaldte Ulemper. Med Hensyn til Brevduer vil jeg kun sige, at Brevduer ligefrem er en Fæstningsforanstaltning. Brevduer ere efter alt, hvad man kender til dem, noget, som i Krigstid kun er brugelig ved en Fæstning. Hele denne Brevduesport skriver sig fra Paris' Belejring, fra den Nytte, Duer gjorde den Gang ved at bringe Beretninger ude fra til den belejrede By. Det er altsaa en Foranstaltning, som man væsentlig venter sig Nytte af, naar Kjøbenhavn en Gang bliver belejret. Derfor maa den højtærede Minister og ærede Medlemmer jo ogsaa kunne forstaa, at den Side af Tinget, som i det hele taget har modsat sig Kjøbenhavns Befæstning, ikke har Øyst til at gaa ind paa nogen Bevilling, der staar i den aller fjærneste Forbindelse dermed. Saa vil jeg tillade mig at sige til den højtærede Krigsminister, naar han udtalte, at private bragte meget store Ofre for denne Sag, at det er meget muligt, at der er enkelte, der gøre det, men det eneste Offer, jeg har set for denne Sag, er, at en Mand her i Byen, som er en af Byens første Brevduesfolk, havde et helt Skab fuldt af Sølvtøj, som han havde vundet i Premier ved sine Duer. Det er det Offer, den Mand har gjort, og det behøver man ikke at erstatte videre fra Statskassens Side.

De enkelte øvrige Vædringsforslag af egentlig militær Karakter antager jeg ikke, jeg behøver at omtale. Jeg vil dog nævne Dampbaaden til Søbefæstningen. Den højtærede Minister mente, at man maa have en ny Dampbaad. Det er muligt, at den Dampbaad man har, ikke er ganske tilfredsstillende mere; men saa maa den højtærede

Minister ogsaa erindre, at han i Øjeblikket er i Færd med at bygge et stort Fort ude paa Middelfrunden uden nogen som helst Bevilling herfra og til Trods for, at Flertallet her i Tinget ikke har villet gaa ind paa nogen Bevilling til dette Fort. Det ligger da meget nær at antage, naar man forlanger en ny Dampbaad til at færdes der ude, at det staar i Forbindelse dermed, og da maa den ærede Minister atter gøre den Erfaring, at de provisoriske Foranstaltninger vække en Ubvilje her, som gør os utilbøjelige til at gaa ind paa alle den Slags Ting. Den ærede Minister ophyste med Hensyn til Hestene paa Bornholm noget, der var ret mærkeligt, at da man ikke her havde villet bevilge Heste, bliver der sendt af Hærens almindelige Hestebestand til Bornholm. Det er en ganske ny Oplysning, jeg har ikke vidst dette før, og jeg tror ikke, at nogen i Udvalget har været bekendt dermed, saa jeg er ikke i Stand til i dette Øjeblik at sige, hvorledes denne Foranstaltning harmonerer med Hærordningen, men jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at den er ikke ganske korrekt. Bornholms Væbning har jo sin egen Ordning, der gælder for Bornholm selv, og den almindelige Hærordning gælder for Kongeriget udenfor Bornholm. Der er vel ikke noget i Vejen for, at der kan sendes Troppesafdelinger til Bornholm, for saa vidt det maatte være Anledning dertil. Men om det er rigtigt at forstærke den bornholmske Væbning med Heste herfra, som ere bevilgede til den Hær, der ikke er paa Bornholm, som er uden for Bornholms Væbning, det anser jeg for ganske overordentlig tvivlsomt, saa jeg vil reservere Udvalgets Stilling lige over for denne Foranstaltning. Det forekommer mig, at hvis den ærede Minister vil gøre nogen Forandring med Hensyn til de bornholmske Heste, vil det være heldigt at foranledige, at den Stat blev ophævet, som nu kræves af det bornholmske Hartkorn. Jeg forudsætter, det er bekendt, at der for en Del Aar siden blev paalagt ved Lov en Afgift af 12 Skilling af hver Tønde bornholmsk Hartkorn til Heste til den bornholmske Væbning. Disse 12 Skilling pr. Tønde Hartkorn udgøre disse 2,082 Kr., som her staa. Det er dette Beløb, der i en lang Aarække er gaaet ind i Statskassen, uden at noget Menneſte har tænkt paa for Pengene at anstaffe Heste til Bornholmerne at ride paa. Nu er man kommen efter, at de have godt af at komme til at ride og har forlangt det Beløb anvendt, ganske vist efter sin oprindelige Bestemmelse, men fra Udvalgets Side er der hævdet, at da man har kunnet undvære Hestene i saa mange Aar, kunde det heller ikke være